

Váradí Richárdné A Mecsekben

Én vagyok 1949-ben, mikor édesanyámmal elmentünk nyaralni Pécsre, a Mecsekbe. 1947-ben, amikor fel kellett jönnöm Pestre orvoshoz, találkoztam az édesanyám egyik távoli unokatestvérével, és megkérdeztem, hogy nem tudna-e valami munkát anyunak. Ez a rokon valamelyik textilgyárnak volt a könyvelője, a felesége meg egy nagy szocdemes volt, és ő tudta, hogy a Standard Telefongyárban van állás, meóst keresnek. Végül valahogy nem is az anyám, hanem én mentem el arra a munkára. A rokonunk az mondta, el ne áruljam, hogy a kommunista pártnak vagyok a tagja - mert én 1945-ben beléptem a pártba -, semmit se mondjak, mert az szocdem gyár. Édesanyámnak szoltam, hogy csomagolja össze a holminkat és jöjjön föl ő is. Fel is jött és albérletet keresett nekünk. Így kerültünk a Rákóczi út 73-ba, ahol csak egy szobát vettünk ki albérletbe, a lakásban lakott a főbérlő is. Akkoriban még heti fizetések voltak. Édesanyámat én tartottam el, ruhával meg a Joint segített bennünket. Közben összeismerkedtem jóindulatú elvtársakkal, és mondtam nekik, hogy nagyon nehezen bírom már anyagilag, adjanak már valami státuszt, hogy az anyámat is bevihessem, és 1948 végén aztán sikerült az édesanyámat is bevinni a gyárba, úgyszólván bekerült ő is, mint tisztviselő. De nem tudta, hogy hogy kell csinálni, nem ismerte azt a munkát. Én akkor már kiemelt ember voltam, munkáskáder, fölkerültem az irodára, a bérelszámolásra, és sokat segitettem az anyámnak. Kétszer voltam nyaralni lánykoromban. Egyszer az édesanyámmal mentünk el Bükkszentkeresztre, szakszervezeti üdülőbe, és egyszer voltunk 1949-ben a Mecsekben, a Napsugár szállóban. Színházba is főleg lánykoromban jártam. Minden héten az Operettbe mentem az egyik rokonunk által, aki ott főpénztáros volt, s így ingyen tudtam bemenni. A Csárdáskirálynőtől kezdve mindent láttam anyámmal együtt. Nagyon élveztem, nagyon szép előadások voltak.